

KDYŽ SI HRAJOU HOLĚČIČKY

Pondělí, 12 listopad 2007

Už odmalička jsem se těžila na dobu, až budu mít své vlastní miminko. Vozila jsem s kamarádkou v kočárku panenku vlasatici - takzvanou chodičku, protože pátím zakoupení chodila, od čehož jsem jí v cukuletu dopomohla a ten ch strojek, co ji má posunovat pátím vykročení včty druhou nohu vpřed, jsem jež ten den strhla.

Od té doby chodila jen pomyslně, a záviděla jsem pátím sousedovic Alence její "skutečné miminko" i s dírkou v pusince, do které se dal vložit modrý dudlík. Miminko se jmenovalo Petík a za zelené lízátko mi ho Alenka půjčovala i na celé dvě hodiny denně. Obě dvě jsme strážily dlouho toužily mít svoje miminko, nejlépe dvojčátka, chlapečka a holčičku. Nádherná představa jednoho modrého a jednoho růžového miminka ve velkém kočáru se mi držela asi do svých šestnácti let, než se mé sestře narodil Pavlík, divoch na druhou a já si v tu správnou dobu uvdomila, že ke stí napoprve jedno dítě bohatě stačí. Že jsem těžhotná, jsem věděla dříve, než m gynekoločka na stědisku. Pátímznaky jsem vykazovala všechny, dokonce i nějaké navíc. Trpěla jsem žaludečnými nevolnostmi, začala jsem pátím bít na váze a přidala mi pušle na všechny strany a nejvíc kupředu, zpátky ni krok - hlavně z podprsenky ven - takovým způsobem, že má pátímitel dobrovolně a vnutil mi novou očísku v šatce podprsenku za hmatné peníze, aby mě ochránil před havími zraky všech kolemjdoucích mužů. Mlékačka však věbec nechtěla vět v em tmtovně pátímznakem, podle jejich vyšetření jsem do těhotenství šla asi tak daleko jak stará Kudláková do Miss World 2007. Nevolnosti pátímítala bujarem věrkem, nezdravé a nepravidelné stravě a pátímím alkoholu, a hlavně duševnímu rozpoložení mému a svých devětákových Právila, že za šest týdnů se to jistě zlepší, protože za nou letní prázdniny. Vysvětlila mi, že ranní nevolnosti se objevují zhruba od 4. do 12. týdne a já podle všeho;eho je mám nejméně pátím roku a že by to viděla spíš;e k internistovi s podezřením na žaludeční neurozu, potěmo i vědy. Zvyšování hmotnosti koment nadměrnou konzumací okolády (je dobrá na nervy) a nedostatku pohybu. O tom, že uím matematiku a tělesnou výchovu jsem takně poměla. Když má asi popáté ujistila, že opravdu nejsem těžhotná a proto že nemám vysazovat antikoncepci ("kterou pátímce berete bez vynechání už od ložského zátmí, ne, slečno Sovová?"), obdělala mě tak pronikavým pohledem, že jsem se neodvážila ani pínout, protože jistě viděla na dně mé černé duše, kolik pilulek jsem zapoměla za tu dobu užít ve stejnou dobu a vzpomněla jsem si na to až na druhý den ráno). "Nebojte se, hormonální antikoncepce pátím k nejspolehlivějším metodám plánování rodiovství," ujistila mě na závěr, načež jsem nesměle pípla, že ale já dítě chci už od svých deseti let. "Když budete chtít otěhotnět, tak musíte antikoncepci vysadit," zavrěla nesouhlasně a zakroutila hlavou. "Ve svém věku už byste mohla mít jasno, co vlastně chcete." Vstala jsem. Sevřela mi ruku: "Na shledanou, slečno Sovová. A buďte klidná, jste naprosto v pořádku a zatím skutečně nejste těžhotná." Nechtěla nikdy ani slyšet o konspirační teorii "O zastydělém těhotenství" (když má být zastydělá puberta) ani o zpomaleném prěhu prvního trimestru na dobu pátím roku a pátímepsala mi novou věrku antikoncepce. Potom mě ruku v ruce raději vyprovodila do kárny, abych se náhodou znovu nevnutila na vyšetřovací lehátko.

Když jsem po prázdninách, svěží a opálená a odpotá (dva měsíce bez dítek a kolou povinných) došla na pravidelnou kontrolu a pro pátímepis na další antiebypilule, abych si mohla v klidu a bez starostí užít všechny zářivé láskyplné intimnosti života ve dvou, zamyšleně pokývala hlavou a dlouze na mě nevěčně hleděla: "No, slečno Sovová, další recept vám ale bohužel nepátímepisu. Dnes tedy urtě ne. Gratuluji vám, jste těžhotná." Tentokrát mi dokonale vyrazila dech, až jsem zapoměla na všechny pátímznaky těhotenství, které má v té době nadobro opustily a taky na svých pátím ztracených. Tentokrát jsme si vyměnily role a ta, která po vyšetření bývala zadumaná, cožže to ta ženská vlastně chce, jsem byla já. Těhotenství se stalo neúasně;í náplní mého života. Nabyla jsem pátímesvědčení, že malá Eličková rostoucí v mém břiše, nutně potěbuje ke svému zdravému vývoji jen to nejlepší;í, nejlahodně;í a nejchutně;í, plně vitamíně a další;ích potěbných látek ve formě naprosto pátímírodní, nikoliv tabletkové. A v jiném se snoubí tohle všechno, než v okoládě? Vděla jsem, že tvoreček, vyvíjející se ve mně, bude dvě vě. Eličková. Ta jistota byla pevně;í než dšlostělecká tvrz Hanička u Rokytnice v Orlických horách, i když n všepak;ichni pátímesvědčovali, že to bude chlapeček, podle tvaru břicha i další;ích babských zkušepak;enost Kdepak; Eličková;ka je holka jako z růže květ a poěkejte, za pár týdnů jdu na ultrazvuk a tam se to jasně potvrdí, stála jsem si za svým. Ranní nevolnosti pátím;ily o nšco později, než se psalo v odborných pátímírukách, a byly skutečně trvaly pátímesně od rána do rána a následující den pro změnu zase od rána do rána. V noci mi bylo špatně; i ve snech. Těhotenství je ovšem fajn, jen se změně vašepátímátelě a z vašepátím;í nejlepší;í kamarádky se stane druhá nejlepší;í kamarádka a tou první nejlepší;í se stane záchodová mísa. Četnost objetí nové nejlepší;í kamarádky pátímědš i všechny;ichna objetí milovaného muže a každé ráno spolu budete ve styku mnohem intimně;ím než kdykoli pátímědš, strávíte u ní většinu vašepátím;eho volného času, když se t zrovna necpete okoládou a kyselými okurkami. A začnete kupovat růžová mejdlíčka s květinovou vění tak, aby ladila s pátímibývající Eličkovinou růžovou vybavičkou. Otec dítěte asi po měsíci mého toaletního pátímátelství s mísou si pověiml, že mu ráno někdo chybí v posteli a že na záchodě není slyšet jeho volání od pátímšitě, jestli ne kde má brýle na dálku a klíče od auta, a taky toho, že je permanentně obsazené WC. "Prosím tě, jsi v pořádku? Není ti něco?" "Jsem, miláčku," ujistím ho pátíměš záchodové dvěš s totálně vyprázdňným žaludkem, toho dne asi podesátě, a okamžitě dostanu chuš na tabulku okolády. I pátíměš to všechno týdně ubíhají a my s Eličkovou jdeme na ultrazvukové vyšetření. Těšep se, až uvidím toho malého lovíčka na monitoru donesu jeho fotografii mému nejdrašep;ímu. Cestou tam jež koupím asi padesátou růžovou mikinku a růžovobílé malé capáčky. Všechno je, jak má být. Rušičky, nošičky, hlavička, tady to dusající je srdíčko, obě jak od panenky a ejhle, tvoreček si cucá pršiček. Malý zázrak, tahle technika. Eličková je naprosto dokonalý andělíček. "Máte být klidná, maminko," ptík doktor od ultrazvuku a ukazuje mi jednotlivé koněetiny a orgány. "Všechno je, jak má být, velikost odpovídá 28. týdnu těhotenství, srdíčko šep;elape jak hodinky a

podívejte se semhle, no to je paráda," hlaholí s pyšností v hlase, jako by to nenarozené dítě bylo zrovna jeho. Dívám se na místo, kam ukazuje silný mužský prst a oči mám rozjeté dojetím. "Podívejte, bude to kluk jako buk, smáje se a já hledím na tu blikající obrazovku jako ve snách a tam, kde má mít moje Eliška holčičí kašenu, vidím naprosto neelkovského cambrlíka. Jediné, na co jsem schopna myslet, je otázka, jak všechny ty rážové serepetičky vysvětlím nastávajícímu velmi praktickému tatínkovi, který mi každé večeře dával přednášku, tom, jak je nejvhodnější pořídit vybavení ku v neutrálních barvách, jako je žlutá, světle zelená nebo jeho oblíbená béžová... Pavlínka ..